

тх. Но едвамъ тя поченваше да ся растушва и да играе дѣтински съ Петка, Германъ имѣ злополучиѣтх идеѣх да ѣ покаже, отъ прозорецѣтъ на кръчиѣтх, хубавото зрѣлище на долѣтъ, който ся отъкрыва цѣлъ отъ тѣзи высочинѣ, и който е толкозъ прелестенъ, толкозъ зеленъ и толкозъ плодороденъ. Марійка погледна и попыта да ли отъ тамъ ся виждаха кѣщята на селото Белеръ.

— Безъ друго, казѣ Германъ, всичко ся гледа, и *цифликѣтх*, и вашата еще кѣщичка. Ей тамъ, онова сивикаво мѣсто, не далечъ отъ Годардовѣтх тополѣ, малко по ниско отъ звѣнидниѣтх (камбанариѣто).

— Ахъ, гледамъ ѣх, казѣ момичето, и на това отгорѣ то хвана пакъ да плаче.

— Азъ сгрѣшихъ гдѣто ти показахъ тѣя мѣста, казѣ Германъ, не зная що ся случва та днесъ азъ все глупости правя! Хайде, Марійке, хайде да си трѣгнемъ, дѣщерко; днитѣ сѣх кѣсы, и, слѣдъ единъ часъ, когато изгрѣе мѣсячината, ще е хладно.

Тримата пѣтници пакъ си трѣгнаха по пѣтътъ, преминаха *голъмыйтъ трѣнакъ*, и понеже, за да не омори младѣтх дѣвойкѣ и момчето съ голѣмѣ бѣрзинѣ, Германъ не можѣше да кара много набѣрзо *Сивѣтх*, слѣнцието бѣше заишло когато тѣ ся отетраниха отъ пѣтътъ за да влѣзатъ въ корѣѣтх.